

Arrest

nr. 282 962 van 10 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 november 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2022 diende de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, ditmaal in functie van haar Belgisch minderjarig kind M. C.

Op 19 augustus 2022, met kennisgeving diezelfde dag, nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.02.2022 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voornaam: Y. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1994

Geboorteplaats: El Aaroui

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde M.C. (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: "2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen"

Overwegende dat artikel 52 van het KB van 08.10.1981 van toepassing is op 'het familielid dat zelf geen burger van de Unie is (...).

Overwegende dat artikel 52, §2 van het KB van 08.10.1981 stelt dat 'bij de aanvraag of minstens binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

Overwegende dat artikel 41, tweede lid stelt dat 'de familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, §2, die geen burger van de Unie zijn, (...) houder (moeten) zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (...). '

Overwegende dat artikel 2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de vreemdeling in het bezit dient te zijn van: '1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel,

Betrokkene legt een paspoort voor afgeleverd op het Marokkaanse Consulaat te Antwerpen, geldig van 2.01.2017 tot en met 2.01.2022. Het voorgelegde paspoort is dus niet langer geldig en was ook niet geldig op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort of een geldig reisdocument op het moment van de aanvraag, voldoet hij niet aan de voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenes recht op verblijf dient te worden geweigerd. Het A.I. dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten als naar recht ten laste te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

“Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzoeker nooit uitnodigde om gehoord te worden betreffende zijn dossier;

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verschillende beweringen betreffende zowel de gezinssituatie als het gebrek aan integratie van verzoeker aanhaalt;

Terwijl het algemeen rechtsbeginsel, zoals beschreven door de raad van state in haar arrest van 30 maart 1999, n 40/99 B.15.4, gepubliceerd op de site van de Raad van State, waarin zij het beginsel omschrijft als :

soient préalablement entendus ceux qu'elle concerne, même quand cette audition n'est pas expressement prévue, et ce en application d'un principe général de droit”

Vrij vertaald :

“eenieder dient gehoord te worden betreffende een beslissing die hem of haar betreft, zelfs indien een hoorrecht niet expliciet voorzien is, en dit als toepassing van een algemeen rechtsbeginsel.”

Aangezien dit beginsel niet rechtstreeks is opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient verzoeker zich te baseren op de in de rechtspraak en rechtsleer ontwikkelde voorwaarden;

Dat er twee voorwaarden zijn vooraleer het hoorrecht toepasselijk is (“Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne”, Janssens, S., Robert, P., RDE. 2013, 174, p 381) : de door de overheid genomen maatregel is een ernstige inbreuk en de maatregel is gebaseerd op een persoonlijke gedraging van de betrokkene.

Dat in casu staat het onomstotelijk vast dat aan beide voorwaarden is voldaan :

- de maatregel heeft een ingrijpend gevolg op de mogelijkheid van verblijf van verzoeker*
- bovendien is het een beslissing op een verzoek dat verzoeker zelf richtte en gebaseerd op zijn eigen en persoonlijke situatie.*

Dat zonder ook maar een verzoek te richten aan verzoeker, de staatssecretaris de beslissing trof om het verblijf te weigeren, daar de geldigheidsdatum van het paspoort dat verzoeker had aangewend, gedurende het verloop van de aanvraag, verviel.

Ondertussen is het paspoort verlengd door het Marokkaans consulaat en heeft verzoeker dus een geldig paspoort.

Had de staatssecretaris informatie opgevraagd en had hij verzoeker verzocht om zijn nieuwe, geldige paspoort, dan had verzoeker dit uiteraard zonder dralen overgemaakt.

Verzoeker had de staatssecretaris kunnen wijzen op de gewijzigde omstandigheden en zijn nieuwe paspoort.

Dat verzoeker nooit de mogelijkheid heeft gekregen om een antwoord te bieden; nooit werd hem verzocht om bijkomende bewijzen voor te brengen en a fortiori onderzocht Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nooit om het paspoort.

Dat het dan ook als een paal boven water staat dat het hoorrecht van verzoeker niet werd gehonoreerd en zij hun dossier dan ook niet terdege konden verdedigen.

Dat het hoorrecht immers inhoudt dat verzoeker ook over een redelijke tijdspanne dient te beschikken om zijn opmerkingen over te maken (“Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne”, Janssens, S., Robert, P., RDE. 2013, 174, p 383); ook dit gebeurde in huidig dossier niet.

Dat bovendien de betrokkene expliciet dient te worden uitgenodigd om haar zienswijze uit de doeken te doen. (“Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne”, Janssens, S., Robert, P., RDE. 2013, 174, p 381; OPDEBEEK I., “De hoorpUcht”, in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 265). Dit is niet gebeurd.

Dat daarenboven geen enkele uitsluitingsgrond op verzoeker van toepassing is.

Dat de beslissing niet urgent was

Dat verzoeker perfect in de mogelijkheid is / was om gehoord worden; de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, was/is op de hoogte van zijn adres en verblijfplaats.

Dat de beslissing niet evident was en een logisch gevolg van het toepassen van de wet;

Dat ze een diepgaande interpretatie van de situatie van verzoeker had moeten behelzen.

Dat er voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen enkel beletsel was om verzoeker te horen, noch was er een reden waarom het niet zou hoeven te gebeuren.

Dat bovendien een inbreuk op het hoorrecht een schending van een dermate essentieel recht vormt, dat dit de vernietiging van de beslissing kan schragen.

Dat de staatssecretaris door te stringent en rigide toepassing te maken van de wet, de wet uitholt;

Dat de beslissing dan ook nietig is.”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en dat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij werkt in haar enig middel in feite enkel de schending uit van haar hoorrecht in samenhang met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voor zover de verzoekende partij ook de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt waarom of op

welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen en bepalingen schendt. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij diende een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar minderjarig Belgisch kind. Het toepasselijke artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

(...)

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

De verwerende partij nam een beslissing tot weigering van verblijf omdat de verzoekende partij ter staving van haar identiteit slechts een verlopen paspoort voorlegde. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat het voorgelegde document geldig was tot 2 januari 2022, terwijl de aanvraag gezinshereniging werd ingediend op 24 februari 2022. De verwerende partij stelde dus correct vast dat op het ogenblik van het indienen van de aanvraag een vervallen paspoort voorlag. De verzoekende partij kan niet ernstig anders voorhouden.

De verzoekende partij is echter van oordeel dat ze gehoord had moeten worden en dat zij dan had kunnen wijzen op de gewijzigde omstandigheden, namelijk dat haar paspoort intussen verlengd zou zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij niet werd gehoord en waar zij beweert dat bepaalde van de door haar aangehaalde elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de beslissing van de verwerende partij, voert de verzoekende partij een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad wijst er echter op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Bovendien merkt de Raad op dat de hoorplicht in voorliggende zaak moet bekeken worden in het licht van de wederkerige zorgvuldigheidsplicht. Het is immers de verzoekende partij zelf die een aanvraag tot gezinshereniging indiende bij het bestuur. Zij was dan ook in de mogelijkheid om bij het bestuur alle relevante elementen voor te leggen die van invloed hadden kunnen zijn op de beslissing van de verwerende partij. Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, moet worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In voorliggende zaak moet echter opnieuw worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er moet op worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Het staat vast dat de verzoekende partij zelf de aanvraag voor gezinshereniging met haar Belgisch kind indiende en zij er dan ook van op de hoogte was of had moeten zijn dat zij aan het bestuur alle relevante elementen voor haar zaak moest overmaken. Uit niets blijkt dat de verzoekende partij daartoe niet de mogelijkheid heeft gekregen. Dat zij heeft nagelaten tijdens de procedure bijkomende informatie aan het bestuur over te maken is louter te wijten aan haar eigen houding. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet dienstig verwijten haar niet te hebben opgeroepen voor een gehoor, net omdat ze zelf de aanvraag indiende. De verzoekende partij maakt de schending van haar hoorrecht dan ook niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij intussen beschikt over een geldig paspoort en zij een kopie ervan toevoegt aan haar verzoekschrift, wijst de Raad erop dat hij in het kader van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is zelf het dossier te beoordelen en dat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen die op dat ogenblik niet aan haar kenbaar waren gemaakt. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij allerminst aanhaalt dat zij in de onmogelijkheid was, lopende de procedure, bijkomende stukken voor te leggen of te wijzen op nieuwe elementen en gewijzigde omstandigheden. Niets belet de verzoekende partij overigens om een nieuwe aanvraag in te dienen als zij meent aan de voorwaarden te voldoen.

Waar de verzoekende partij stelt *“Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verschillende beweringen betreffende de gezinssituatie als het gebrek aan integratie van verzoeker aanhaalt”* begrijpt de Raad niet waar de verzoekende partij op doelt nu in de bestreden beslissing geen dergelijke overweging kan worden gelezen. Ook is evenmin duidelijk wat de verzoekende partij bedoelt met de stelling *“dat daarenboven geen enkele uitsluitingsgrond op verzoeker van toepassing is”*, nu de bestreden beslissing een weigering van verblijf van meer dan drie maand in functie van het Belgisch minderjarig kind betreft omdat geen geldig paspoort werd voorgelegd, en de bestreden beslissing bijvoorbeeld geen beëindiging van het verblijf betreft waarvoor desgevallend beroep kan worden gedaan op uitsluitingsgronden. In ieder geval maakt de verzoekende partij niet duidelijk welke uitsluitingsgronden zij bedoelt, zodat deze grief niet dienstig is.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU